

upp, og gesturin skal trína inn og taka sæti við tann tóma sessin. Gesturin, ið biðað verður eftir, er Messias.

Vanligt er annars ikki at messianskir jøðar nýta henda sið, nevnlíga tí teir trúgva, at Messias er komin. Men tað eru kortini nakrar messianskar meinigheittir, ið gera nýtslu av hesum siði.

Send út av Ísraelsmissionini

Eyðhild var ikki bara um páskirnar í fjør í Ísrael. Í grundini var hon so at siga alt 1997 og ein part av 1996 eisini.

Hon fór til Ísraels 21. august í 1996, útsend av Hini Føroysku Ísraelsmissionini. Fyrsta árið arbeiddi hon í bíbliuhandlinum í Jerúsalem hjá altjóða Bíbliufelagnum, og síðstu mánaðirnar arbeiddi hon á bókasavniðum á Caspari Centrum í Jerúsalem. Henda miðstöðin fyri messianskar jøðar skipar millum annað fyri skeiðum fyri messianskar jøðar, og virkar á annan hátt sum eitt tilboð fyri messianskar jøðar.

Eyðhild kom aftur til Føroya beint undan jóllum í 1997. Her byrjaði hon aftur í sínum fyrrverandi starvi sum skrivstovuvinnna í Ambódsdeildini hjá Thomas Dam í Havn.

Nógvir pílagrímar

Tær kristnu páskirnar vóru hinvegin nógv meir sjónligar. Hetta var ikki minst vegna allar teir mongu pílagrímar, sum vóru í Jerúsalem páskadagarnar, men eisini tí so nógv gekk fyri seg uttandura.

– Av tí at hetta ikki eru frídagar eftir jødiskum kalendara, arbeiddi eg fleiri av hesum døgnum, og fekk tí ikki møguleikan at vera við til alt sum hendi hesar dagar.

Gingu somu leið sum Jesus

Tað var Danska kirkjan í Jerúsalem, ið skipaði fyri teimum flestu tiltøkum á páskum, sum eg var við til. Kortini tóku nógv fólk úr hinum Norðurlöndum eisini lut í tiltøkum.

– Pálmasunnudag gingu pílagrímar frá Betfage yvir Oljufjallið og víðari inn gjøgnum leyvportir til gamla býin. Her vóru nógv sum fóru í ferðalag við teimum.

– Skírhósdag gekk leiðin frá Sion-fjallinum, har tey meina, at Jesus helt ta heilaga kvøldmáltíðina saman við lærusveinum, út úr Gamla býnum yvir inn í Getsemane-urtagarðin.

Via Dolorosa

Eyðhild var hvørki við Pálmasunnudag ella Skírhósdag, men Langa fríggjadag og Páskadag vildi hon ikki missa.

– Langa fríggjadag varð gingið Via Dolorosa. Hetta er líðing-vegurin, Jesus gekk, frá tí hann varð dømdur,

Tóma gróvin í Grav-urtagarðinum. Á innskriftini stendur: „He is not here, for He is Risen“ (Hann er ikki her, tí hann errisin upp)

ur, til hann kom út á Golgata og varð gravlagdur.

– Á Via Dolorosa eru 14 ymisk støð, har steðgað verður. Á hvørjum staðið varð lisið upp úr Bíbliuni. Sungið varð eisini. Endað varð í sjálvari Gravkirkjuni – ella rættari sagt, uppi á takinum á Gravkirkjuni. Lisið varð úr líðingarsøguni og sungið.

– Her vóru eisini nakrir spaniolar, sum høvdu sett síðstu tíðina hjá Jesu saman til ein leik. Klæddir sum rómverskir hermenn festu teir Jesus á krossartræið og hongdu hann upp.

– Gravkirkjuni, sum sambært siðvenjuni er bygt yvir bæði Golgata og gróvina, Jesus varð lagdur í, halda einir fimm ymiskar kirkjurætningar til. Hvør rætningur hevur sín part av kirkjuni. Hetta virkar ofta ørkymlandi fyri ferðafólk og onnur,

sum koma at vitja. Tað er ofta, at tann hugmyndin, ein hevði av staðnum, als ikki svarar til veruleikan.

Gudstænasta í sólarisinum

– Páskamorgun fóru vit tíðliga upp. Longu kl. 5.45 byrjaði gudstænastan uppi á Oljufjallinum. Hetta var ein gudstænasta undir opnum himni, og tað varð sjálvandi heilt myrkt. Men við endan á gudstænastuni lýsti, og sólin kom upp.

– Hetta varð gjørt mest fyri tað symbolska virði í tí, at nú var Jesus vorðin livandi aftur. Eins og sólin vann á myrkrinum, vann Jesus eisini á deyðanum. Eisini var hetta eitt symbol uppá, at eins og ein nýggjur dagur ber alt nýtt við sær, soleiðis er eisini við tí nýggja lívinum í Kristusi. Tað er alt nýtt og ber einki

av tí gamla við sær.

Grav-urtagarðurin

Etið varð á Oljufjallinum, áðrenn farið varð í Grav-urtagarðin (Garden Tomb) til næstu gudstænastuna henda dagin.

Grav-urtagarðurin verður av nokrum hildin at verða staðið, har Golgata og Jesugrøv lá. Grøvir eru funnar, sum eru høgðar inn í klettin, og ein heggjur, sum kann hava verið Golgata, er tætt hjá.

Dúgliga verður kjakað, um Golgata og gróvin eru á staðnum, har gravkirkjan stendur ídag, ella tað er í Grav-urtagarðinum. Fyri onnur hevur tað minni týðning um tað er tað eina ella hitt staðið. Tað er persónurin og tað, hann gjørdi, sum hevur týðning, siga tey.

Virkar Gravkirkjan eitt sindur ørkymlandi, so er

Grav-urtagarðurin ofta nógv einfaldari. Samstundis svarar hesin staðurin ofta nógv meir til hugmyndina, ein hevði áður. Her er ikki bygd nokur kirkja, men í staðin er fríðkað um við plantum, og ein sær heggjur og ta tómu gróvina, soleiðis sum tær eru.

»Livad meg gjøgnum páskirnar«

– Páskadag vóru sera nógv ar gudstænastur í grav-urtagarðinum. Bólkar komu og fóru, og eitt mál varð skift út við eitt annað. Sjálv var eg við til ta norðurlendsku gudstænastuna.

– Tað var nakað serligt at sita yvirav tí tómu gróvini og hoyra páskaboðskapin. Tað er eins og ein sær alt fyri sær, tá ið ein hoyrir evangelið. Tað var eins og vóru tað ikki bara orð longur. Tað var líkasam at evan-

gelið gjørdist nógv meir livandi fyri mær.

– Eg haldi, at henda gudstænastan var eitt tað størsta, eg upplivdi, við páskahaldinum í Ísrael.

– Men eisini í heila tikið pinslusøgan. Tað gjørdist alt meir livandi fyri mær. Áður hevði tað virkað meir veruleikafjart. Eg fekk eina heilt aðra uppliving av páskunum.

– Tað er fyrstu ferð, eg havi livað so tætt at páskaboðskapinum sum í fjør. Ja, fyrstu ferð eg havi »livad meg gjøgnum páskirnar«.

Fylgja Jesu í hugaheiminum

Sjálvt um páskaboðskapurin er vorðin meir livandi fyri Eyðhild, so heldur hon kortini, at tey, sum ikki hava verið í Ísrael, eisini kunnu fáa nógv burtúr páskaboðskapinum.

– Vit hava jú øll hoyrt ella lisið um páskini, og tað er boðskapurin og ikki staðið, sum er tað avgerandi. Hinvegi fær ein nógv »uppá pláss«, tá ið ein kennir og veit, har tey ymisku støðini eru.

– Til dømis tá ið tú kennir tey ymisku støðini, kanst tú fylgja Jesu í hugaheiminum. Eitt nú tá ið hann nærkast Jerúsalem. Fyri hvørt stig hann tekur, veit hann, at hann nærkast málinum. Hvat hevur tað ikki barst inni í honum, tá ið hann kom nærri og nærri. Eg undrist mangan yvir, at lærusveinarir hava staðið so óvitandi og spyrjandi.

Fríska upp minnini

Páskirnar hjá Eyðhild verða øðrvísi í ár. Tó so, sjálvt um hon ikki leingist at fara yvir-aftur til Ísraels, so er nakað av tí, hon upplivdi í sambandi við páskirnar, sum hon royndir at fríska upp í minninum.

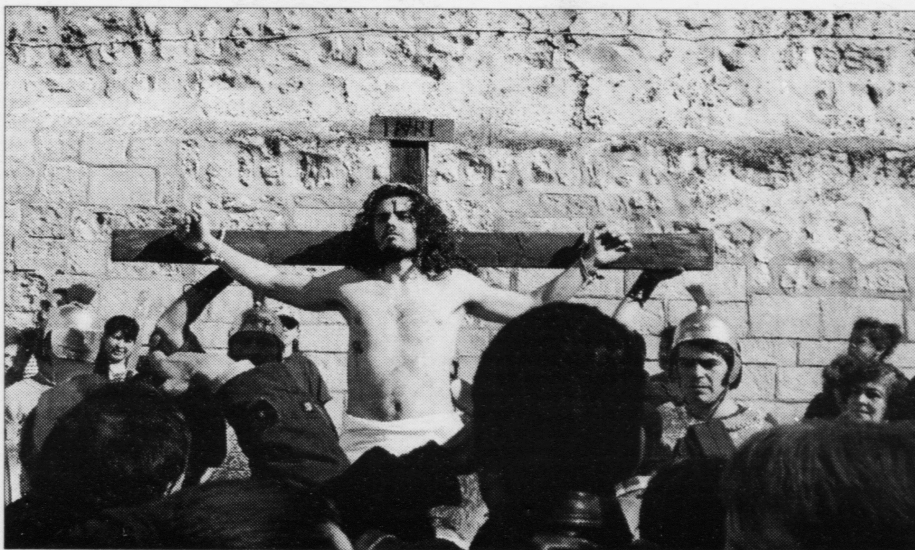
– Eg havi lisið nógv úr pinslusøguni, og eg hugsi eisini nógv um páskirnar.

– Eg havi verið við til føstugudstænastur, og á páskum fari eg í kirkju høg-tíðsdagarnar. Annars ætli eg at vera saman við familjuni hátíðsdagarnar, sigur Eyðhild.

Fari avstað aftur

»Tað er nú tað«, svarar Eyðhild, tá ið eg havi hug at heilsa henni við heilsanini »Næsta ár í Jerúsalem«.

– Um eg havi pening, so møguliga. Eitt er tó víst; eg fari avstað aftur, og tað verður óivað til onkra av hátíðunum, sigur Eyðhild S. Dam.

Á takinum á Gravkirkjuni varð leikur leiktur um tá ið Jesus varð krossfestur.